

סיפורים אנושיים מאחורי הסורגים של „נווה תירצה“

„אנו נונות כל היום!“

כמה חודשים כל אחת, בעון שוטטות רי שידול, פתחה בית-זונות משל עצמה. כאשר נתפסה בפעם הבאה, חספה כבר ארבע שנים. לפני שנה וחצי השתחררה. חצי שנה לי אחר מכן — מצאה את עצמה שוב בנווה תירצה. הפעם — על רמאויות. לכאורה, צריכה היתה רבקה לשאת את מעצרה הנוכחי בשלוה יחסית לפחות. בית-הסוהר לא היה חדש בשבילה. היא כיום בת 42, עם ארבעה ילדים לפרנס. בשביל הכביש היא זקנה מדי. במישלוח-היד החדש שלה, רמאויות, נשרפה מיד כשהתחילה. כל עוד היא אסורה, גרים הילדים במוסד, אינם חסרים את מזונם ומלבושם. ברגע שתצא, תצטרך לדאוג מחדש לפרנסתם — בלי שתדע כיצד.

סיפרה רבקה השבוע לכתבת העולם הזה, שערכה סיור נדיר בתי-הסוהר לנשים נווה תירצה, הסגור בדרך כלל בפני עיתונאים. „לא נשארה לנו לירה בבית. לא היה לי במה לקנות מחר חלב לתינוק. הלוחאי שי היה לי מאהב עשיר, בכיתי לבעלי. או היה לנו ממה לאכול.“

„באותו לילה החלטנו אני ובעלי שאני אצא להיות זונה. מאהב עשיר אולי לא יכולתי למצוא, אבל לקוחות כן. הייתי או צעירה וחתיכה, לא כמו היום.“

למחרת בלילה יצאה רבקה בפעם הראשונה לנשים, כשבעלה מסרסר לידה. אחרי הלילה הראשון, באו לילות נוספים.

מזנות

לרמאויות

היא ילדה עוד שלושה ילדים, לבעלים הז' אלמוניים. בעלה קיבל אותם כילדיו, גידלם אותה מסירות כאת ילדו שלו.

זוהי התיאוריה. במציאות, אין רבקה יכולה לסבול אפילו רגע של שהות מאחורי הסורגים. תשוקתה האחת והיחידה — לצ' את. ללא שום חישוב מעשי, כאילו מעולם

איפור נכלא
במיסגרת מיבצע מיוחד של חברת „רבולון“, תחת השם „פר-ריס ואיפוריס“ — הגיע צוות של יועצות-יופי של „רבולון“ ואיפר את האסירות בכלא „נווה תירצה“. מיבצע הומניטרי זה נתקבל בברכה ובשמחה בקרב האסירות, שמרביתן נשים צעירות — ובעידודן הפעיל של הנהלת בית-הכלא והסוהרות.

רבקה ה* היא זונה אקדמאית. היא ביקרה באוניברסיטה — לא בבקבוק פורמלין, אלא על ספסל הלימודים ממש. לזונת היא הגיעה לאחר התייעצות עם בעלה.

היא גולה כבת-עשירים בהונגריה, אולם כאשר עלתה משפחתה ארצה, לפני עשרים שנה, היה זה בחוסר כל, לאחר שהעולים היהודיים לא הורשו להוציא איתם יותר מ-50 קילו חפצים לאיש. כמנהג הזמן וה-

* שמות כל האסירות הישראליות — מוטוים.

אשר בדאי
דאי הוא חפץ אסור ב„נווה תירצה“, מחשש התאבדות. חמישה חודשים לא ראתה דניס אובדיין, יפהייה קנדית האסורה על הברחת חשיש.

לא התנסה בחייית המאסר. רק החוצה. החוצה. „לנסות להתחיל בחיים חדשים.“

נשבעה

בילדים

ב ברמדה נ. מסתובבת כלביאה ב' סוגר. בת 17, היא אחת היספהיות של נווה-תירצה. „אני שייכת בעצם עוד

„אפשר לחשוב שהייתי צריכה להתרגל עם השנים.“ מספרת היא. „אבל אף פעם לא התרגלתי. כל פעם שאני יוצאת לכביש, זה בשבילי כמו הפעם הראשונה. הרגשה שאני רוצה למות. אבל ברגע שאני עוצרת את המכונית ונכנסת, זה עובר לי.“

ייתכן שהיה זה חוסר יכולתה ל- הסתגל למקצוע שהניע אותה להתקדם בענק. לאחר מספר ישיבות בכלא, בנות

מקום, נשלחה למעברה. שם פגשה בבחיר ליבה. נישאה לו. למרות חוסר הפרנסה, הצליחו להתקיים על לחם ואהבה.

רוצה

למות

אשר נולד התינוק, היה צורך ביותר. „לילה אחד התחלתי פתאום לבכות.“

המנהלת

רעייה אפשטיין, מנהלת נווה-תירצה, בית ה- כלא לנשים, הצמוד פיזית לכלא רמלה, וה' שונה ממנו תכלית השינוי מבחינת היחס שמעניק הצוות. רעייה מבינה היטב לנפש הבנות: „עם כל התנאים המצויינים שיש לאסירות אצלנו“, אומרת היא, „הלוואי שי רק השונאים שלי יגיעו לכאן לשבת.“